

af hans politiske Anskuelser, hans hele Personlighed, alle hans Egenskaber. Men Kendsgerningen er der; ved Lejlighed foretager han et saadant Spring, desværre oftest i de Øjeblikke, hvor han staaer overfor at skulle træffe de mest afgørende Beslutninger. Hvad kan der da nu opnaas ved den Svingning i den sønderjydske Politik? Ja, efter den Maade, hvorpaa den højtærede Statsminister talte her i Gaar, maa jeg jo tro, at han har Forhaabninger om, at det vil være muligt at gennemføre en saadan Internationalisering. Efter hele den Tone, han lagde over sine Udtalelser, stod han endnu i Gaar som den, der skulde føre dette igennem. Jeg ved ikke, om den højtærede Statsminister har Efterretninger, hvorpaa han støtter disse Forhaabninger (Statsministeren [*N. Neergaard*]: Jeg har ikke udtalt Spor af Forhaabninger). Jeg tror, at flere i denne Sal i Gaar havde et stærkt Indtryk af en Forskel i Hr. Harboes Forventninger og den højtærede Statsministers Forventninger; men jeg tør naturligvis ikke udtale noget nærmere derom, naar den højtærede Minister nu erklærer, at han ikke har udtalt saadanne Forhaabninger. Om han har næret dem, bliver saa en Hemmelighed, som han faar Lov til at beholde for sig selv, hvis han ønsker det. Hvis disse Forhaabninger ikke gaar i Opfyldelse, hvad vil man saa have opnaaet i dette Spørgsmaal? Kun den ene Ting, at man har skabt et nyt Grundlag til Skuffelse for de Vælgere, der paa Valgdagen afgav deres Stemme i Forventning om, at vi ved at stemme her oppe i Danmark kunde stemme Flensborg tilbage til Danmark. Men vil det da have nogen praktisk Betydning, at denne Svingning i vor Politik har fundet Sted? Dertil vil jeg svare, at det forekommer mig, at Danmark derved er kommet til at staa i en meget uheldig Stilling ved Afslutningen af dette Spørgsmaals Behandling. Lige ved Afslutningen af denne Sags Behandling har vi forsøgt overfor Fredstraktaten og overfor Selvbestemmelseretten at anvende Fortolkningskunster for at opnaa et formentlig gunstigere Resultat for Danmark, end man paa anden Maade kunde opnaa, man har i sidste Øjeblik gjort sig til Talsmand for Ønsker overfor de allierede Magter, som disse, trods al Velvillie overfor Danmark, vil være nødte til at afvise som stridende mod Indholdet af Fredstraktaten, mod den Afgørelse, der er truffet ved den af os selv begærede Afstemning. Dette Resultat af den Stemningsbølge, hvis Voldsomhed

indenfor begrænsede Kredse i Landet er blevet bestemmende for baade det konservative Folkepartis og Partiet Venstres Politik; anser jeg for et meget beklageligt Resultat; vi havde ikke behøvet at komme til at staa saaledes. Andre Steder, hvor nationale Stridsspørgsmaal i Øjeblikket gøres op, træder overdrevne Krav frem fra de allerfleste Nationer, mange af dem tilsidesætter Hensynet til deres Retskrav og gaar langt videre i deres Fordringer, men de har dog oftest derfor den Baggrund, at de i foregaaende Aar har gennemgaaet store Lidelser, eller at de Spørgsmaal, de er stillede overfor, er af en særlig vanskelig Karakter. Danmark har ikke nogen saadan Baggrund, Danmark har ikke i de foregaaende Aar erobret Land, Danmark har ikke ofret og ikke lidt for, at dets Grænse nu skulde blive flyttet, og det Spørgsmaal, der her er Tale om, er et Spørgsmaal af klar og let overskuelig Karakter. Der er for den danske Stat ikke tilsvarende Forklaring paa, at man nu afviser fra Rettens lige Vej i dette Spørgsmaal, som den, man kan finde saa mange andre Steder i Verden.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti i dette Spørgsmaal, Hr. Harboe, udtalte i Gaar, at i den nærmest kommende Tid maatte vi regne med, at Tysklands Grænser vilde bæve og maaske Gang efter Gang blive ændret. Jeg afviser ikke denne Mulighed, men naar Hr. Harboe udtalte dette med glade Forhaabninger om en Grænse for Danmark, som han vilde se hen til med større Tilfredshed, vil jeg sige, at jeg tror der er mange i denne Sal, som ser hen til den Mulighed, at Tysklands Grænser siden ændres, med Bekymring for, at de da skal blive ændret paa en Maade, som ikke er til Gunst for Danmark. Ingen af os kan i dette Øjeblik forudsige, hvorledes Magtforholdene i Europa vil være nogle Aar frem i Tiden. Ingen af os kan spaa om, hvorledes Forbundene mellem Staterne da vil være, og forskydes disse Magtforhold i en for Danmark ugunstig Retning, selv om Afgørelsen ikke falder ved Vaaben, da vil det være en betydningsfuld Svækkelse for Danmark, at det i det afgørende Øjeblik har ladet sig føre ind i Bevægelser som dem, der er foregaaet her i de sidste Uger. Vi vilde have staaet meget bedre overfor Fremtidens Farer, hvis vi ikke havde ladet os røre selv i det sidste Øjeblik blot den mindste Tomme bort fra det Retsgrundlag, paa hvilket vi stillede os i Oktober 1918. Hvis dette havde fundet Sted, vilde Danmark have staaet tryggere, med bedre